WETLANDS

อนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ โดยเฉพาะเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของนกน้ำ

(Ramsar Convention)

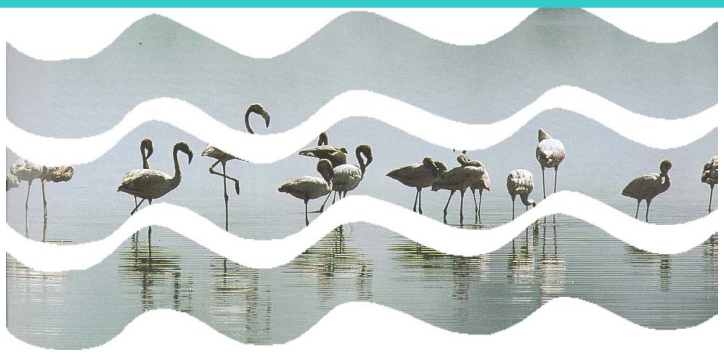

แรมซาร์ วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 (ค.ศ. 1971)
แก้ไขตามพิธีสารปารีส เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2525 (ค.ศ. 1982)

ภาคี

ตระหนักดีว่า มนุษย์และสิ่งแวดล้อมต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

พิจารณา หน้าที่พื้นฐานทางนิเวศของพื้นที่ชุ่มน้ำ ในฐานะเป็นผู้ควบคุมรูปแบบของน้ำและในฐานะเป็นที่อยู่อาศัยของพืชและสัตว์ โดยเฉพาะนกน้ำ

รับทราบว่า พื้นที่ชุ่มน้ำประกอบด้วยทรัพยากรที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ และนันทนาการ ซึ่งหากสูญเสียไปแล้วจะไม่สามารถแก้ไขได้

ปรารถนาให้ ยับยั้งการบุกรุกและการทำให้สูญเสียพื้นที่ชุ่มน้ำทั้งในปัจจุบันและอนาคต

รับทราบว่า ในฤดูกาลอพยพของนกน้ำอาจมีการล่วงล้ำเขตแดน ดังนั้นจึงควรให้นกน้ำเป็นทรัพยากรนานาชาติ

เชื่อมั่นว่า สามารถให้หลักประกันแก่การอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำและพืชพรรณและสัตว์ในพื้นที่นั้นได้โดยผนวกนโยบายระดับชาติในระยะยาวเข้ากับการดำเนินงานนานาชาติซึ่งได้ประสานกัน ได้เห็นชอบดังต่อไปนี้

มาตรา 1

1. ตามความมุ่งหมายของอนุสัญญาฯ นี้ พื้นที่ชุ่มน้ำหมายถึงพื้นที่ marsh, fen, peatland หรือพื้นที่น้ำทั้งที่เป็นธรรมชาติและที่สร้างขึ้นเลียนแบบ ทั้งชั่วคราวและถาวร โดยมีน้ำขังนิ่งหรือน้ำไหลเป็นน้ำจืด น้ำกร่อย น้ำทะเล รวมทั้งพื้นที่น้ำทะเล ซึ่งมีความลึกเมื่อน้ำลงไม่เกิน 6 เมตร
2. ตามความมุ่งหมายของอนุสัญญาฯ นกน้ำเป็นนกซึ่งอาศัยพึ่งพิงพื้นที่ชุ่มน้ำในเชิงนิเวศ

มาตรา 2

1. แต่ละภาคีจักต้องกำหนดพื้นที่ชุ่มน้ำที่เหมาะสมภายในดินแดนของตนเพื่อรวมไว้ในทำเนียบพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ (List of Wetlands of International Importance) ซึ่งต่อไปจะอ้างถึงว่า "ทำเนียบ" ซึ่งถูกรักษาไว้โดยสถาบันซึ่งกำหนดขึ้นไว้ภายใต้มาตรา 8 ภาคีจักต้องอธิบายขอบเขตของพื้นที่ชุ่มน้ำให้ชัดเจน พร้อมทั้งแสดงขอบเขตลงในแผนที่ ขอบเขตของพื้นที่เหล่านี้อาจจะรวมถึงพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำและชายฝั่งทะเล ซึ่งติดกับพื้นที่ชุ่มน้ำและเกาะหรือน้ำทะเลซึ่งลึกกว่า 6 เมตร เมื่อน้ำลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญในฐานะเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของนกน้ำ
2. พื้นที่ชุ่มน้ำควรได้รับเลือกให้อยู่ในทำเนียบโดยคำนึงถึงความสำคัญในระดับนานาชาติ ทั้งด้านนิเวศวิทยา พฤกษศาสตร์ สัตวศาสตร์ ชลธีวิทยา และอุทกวิทยา ในขั้นแรกพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญในระดับนานาชาติต่อนกน้ำ ไม่ว่าจะเป็นฤดูกาลใดควรได้รับการบรรจุไว้ทำเนียบ
3. การบรรจุพื้นที่ชุ่มน้ำไว้ในทำเนียบ จักไม่ละเมิดอำนาจอธิปไตยของภาคี ซึ่งเป็นเจ้าของดินแดนที่มีพื้นที่ชุ่มน้ำนั้น
4. ภาคีจักต้องกำหนดพื้นที่ชุ่มน้ำอย่างน้อย 1 แห่งเข้าบรรจุในทำเนียบเมื่อส่งมอบเอกสารสัญญาในการให้สัตยาบันหรือเข้าเป็นภาคีใหม่ ดังกำหนดไว้ในมาตรา 9
5. ภาคีใด ๆ จักมีสิทธิบรรจุพื้นที่ชุ่มน้ำที่อยู่ในดินแดนของตนเพิ่มเติมในทำเนียบ ขยายขอบเขตของพื้นที่ชุ่มน้ำที่อยู่ในทำเนียบแล้ว หรือเพราะว่าภาคีนั้นมีความสนใจอย่างเร่งด่วนในระดับชาติ เพิกถอนหรือจำกัดขอบเขตของพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งภาคีได้บรรจุไว้ในทำเนียบแล้ว และจะต้องโดยเร็วที่สุด แจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวแก่องค์การหรือรัฐบาลซึ่งรับผิดชอบหน้าที่ของสถาบันดังระบุในมาตรา 8
6. แต่ละภาคีจักต้องพิจารณาความรับผิดชอบในระดับนานาชาติ สำหรับการอนุรักษ์, การจัดการและการใช้ประโยชน์อย่างฉลาดเกี่ยวกับฝูงนกน้ำ ซึ่งมีการอพยพ ทั้งเมื่อกำหนดให้พื้นที่ชุ่มน้ำในดินแดนของตนบรรจุไว้ในทำเนียบ และเมื่อดำเนินการตามสิทธิในการเปลี่ยนแปลงรายการในทำเนียบนั้น

มาตรา 3

1. ภาคีจักต้องวางแผนและดำเนินการ เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำซึ่งได้บรรจุไว้ในทำเนียบและการใช้ประโยชน์พื้นที่ชุ่มน้ำในดินแดนของตนอย่างชาญฉลาดให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
2. แต่ละภาคีจักต้องดำเนินการให้ได้รับแจ้งโดยเร็วที่สุด หากลักษณะทางนิเวศของพื้นที่ชุ่มน้ำใด ๆ ในดินแดนของตนและที่บรรจุอยู่ในทำเนียบ ได้ถูกเปลี่ยนแปลงหรือกำลังเปลี่ยนแปลงหรือมีแนวโน้มว่าจะเปลี่ยนแปลง อันเป็นผลมาจากการพัฒนาทางเทคโนโลยี ภาวะมลพิษ หรือ

การรบกวนอื่น ๆ จากมนุษย์ ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงนั้น จักต้องถูกส่งไปโดยไม่ชักช้ายังองค์กรหรือรัฐบาลที่รับผิดชอบการดำเนินงานของสถาบันดังระบุในมาตรา 8

มาตรา 4

1. แต่ละภาคีจักส่งเสริมการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำและนกน้ำ โดยจัดตั้งให้พื้นที่ชุ่มน้ำเป็นพื้นที่สงวนทางธรรมชาติ ไม่ว่าพื้นที่นั้นจะถูกบรรจุอยู่ในทำเนียบหรือไม่, และให้การควบคุมดูแลที่เพียงพอ
2. ในกรณีที่ภาคีใดมีความสนใจเร่งด่วนในระดับชาติขอเพิกถอนหรือจำกัดขอบเขตพื้นที่ชุ่มน้ำที่ได้รับการบรรจุไว้ในทำเนียบ ภาคีนั้นควรชดเชยการสูญเสียทรัพยากรพื้นที่ชุ่มน้ำ และโดยเฉพาะภาคีนั้นควรสร้างพื้นที่สงวนทางธรรมชาติสำหรับนกน้ำและเพื่อการคุ้มครอง ทั้งในพื้นที่เดิมนั้นหรือที่อื่นซึ่งมีแหล่งที่อยู่อาศัยเดิมในสัดส่วนที่เพียงพอ
3. ภาคีจักส่งเสริมการวิจัยและการแลกเปลี่ยนเอกสารและข้อมูลเผยแพร่ที่เกี่ยวกับพื้นที่ชุ่มน้ำและบัญชีพืชพรรณและสัตว์
4. ภาคีจักต้องพยายามอย่างเต็มกำลังในการจัดการเพิ่มประชากรนกน้ำในพื้นที่ชุ่มน้ำที่เหมาะสม
5. ภาคีจักต้องส่งเสริมการฝึกอบรมบุคลากรให้มีความสามารถในการวิจัยการจัดการและการควบคุมดูแลพื้นที่ชุ่มน้ำ

มาตรา 5

ภาคีจักต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกันในการอนุวัตการตามพันธกรณีที่เกิดขึ้นจากอนุสัญญาฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของพื้นที่ชุ่มน้ำที่ครอบคลุมดินแดนของภาคีมากกว่าหนึ่งประเทศ หรือในกรณีที่มีการแบ่งปันใช้ระบบน้ำในระหว่างภาคี ในขณะเดียวกันภาคีจักต้องพยายามอย่างสุดกำลังในการประสานงานและให้ความสนับสนุนนโยบายทั้งในปัจจุบันและอนาคตและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำ ตลอดจนพืชพรรณและสัตว์ในพื้นที่นั้น

มาตรา 6

1. ภาคีจักต้อง เมื่อมีความจำเป็นเกิดขึ้น เรียกประชุมการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำและนกน้ำ
2. การประชุมจักต้องมีลักษณะเป็นที่ปรึกษาและจักต้องได้รับมอบหมาย นอกเหนือจากประการอื่นแล้ว ดังนี้
   - เพื่อหารือในการดำเนินการตามอนุสัญญา
   - เพื่อหารือการเพิ่มและเปลี่ยนแปลงรายการในทำเนียบ
   - เพื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนคุณลักษณะทางนิเวศของพื้นที่ชุ่มน้ำซึ่งได้รับการบรรจุอยู่ในทำเนียบดังได้กำหนดโดยสอดคล้องกับวรรค 2 ของมาตรา 3
   - เพื่อเสนอคำแนะนำโดยทั่วไป และที่เจาะจงแก่ภาคี โดยเกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์อย่างชาญฉลาดในพื้นที่ชุ่มน้ำตลอดจนพรรณพืชและสัตว์ในพื้นที่นั้น
   - เพื่อเรียกร้องให้องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเตรียมรายงานและสถิติในเรื่องที่จำเป็นในระดับนานาชาติ อันมีผลต่อพื้นที่ชุ่มน้ำ

3. ภาคีจักต้องให้หลักประกันว่าผู้รับผิดชอบในทุกระดับในการจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำจักได้รับการแจ้งให้ทราบถึงข้อเสนอแนะจากการประชุมเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์อย่างชาญฉลาดในพื้นที่ชุ่มน้ำตลอดจนพืชพรรณและสัตว์ในพื้นที่นั้น ๆ และจักได้นำข้อเสนอแนะดังกล่าวไปพิจารณา

มาตรา 7

1. ผู้แทนของภาคีในการประชุมนั้นควรรวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านพื้นที่ชุ่มน้ำหรือนกน้ำ โดยที่มีความรู้ประสบการณ์ที่ได้รับทางด้านวิทยาศาสตร์และการบริหารและมีสมรรถภาพที่เหมาะสมอื่น ๆ
2. แต่ละภาคีที่เข้าร่วมการประชุมจักต้องมีสิทธิออกเสียงเพียงเสียงเดียว ข้อเสนอแนะจักเป็นที่ยอมรับโดยเสียงข้างมาก ซึ่งกำหนดให้ไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเสียงทั้งหมดของภาคี

มาตรา 8

1. สหพันธ์นานาชาติเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติ (IUCN) จักดำเนินการทำหน้าที่เป็นสถาบันซึ่งรับผิดชอบต่อเนื่องภายใต้อนุสัญญาฯ จนกว่าจะมีการจัดตั้งองค์การหรือรัฐบาล อันได้รับมอบหมายจากเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของภาคีทั้งหมด
2. หน้าที่ของสถาบันซึ่งสืบเนื่องการดำเนินงานมีดังนี้
   - เพื่อช่วยเหลือในการเรียกประชุมและจัดประชุมภาคีดังที่ระบุในมาตรา 6
   - เพื่อดำรงรักษาทำเนียบพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างชาติและเพื่อรับแจ้งจากภาคีเกี่ยวกับการเพิ่มเติม การขยาย การเพิกถอน หรือการจำกัด ที่เกี่ยวกับพื้นที่ชุ่มน้ำซึ่งได้เคยบรรจุไว้ในทำเนียบไว้แล้วตามที่กำหนดไว้โดยสอดคล้องกับวรรค 5 ของมาตรา 2
   - เพื่อรับการแจ้งจากภาคีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางนิเวศของพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งขึ้นทะเบียนไว้ในทำเนียบดังกำหนดในวรรค 2 ของมาตรา 3
   - เพื่อจัดส่งประกาศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในทำเนียบหรือการเปลี่ยนแปลงลักษณะของพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งได้บรรจุไว้ในทำเนียบแก่ทุกภาคี และเพื่อจัดให้เรื่องเหล่านี้ได้รับการหารือในที่ประชุมครั้งต่อไป
   - เพื่อแจ้งให้ภาคีที่เกี่ยวข้องทราบถึงข้อเสนอแนะจากการประชุมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในทำเนียบหรือการเปลี่ยนแปลงลักษณะของพื้นที่ชุ่มน้ำที่บรรจุไว้ในทำเนียบ

มาตรา 9

1. อนุสัญญาฯ นี้จักต้องเปิดให้ลงนามได้ไม่มีระยะเวลาสิ้นสุด
2. สมาชิกขององค์การสหประชาชาติหรือของหน่วยงานพิเศษหรือ องค์กรพลังงานปรมาณูนานาชาติ International Atomic Energy Agency (IAEA) หรือภาคีของ The Statutes of the International Count of Justice (SICJ) สามารถเป็นภาคีได้โดย
   - ลงนามโดยไม่ต้องมีข้อสงวนใด ๆ สำหรับการให้สัตยาบัน
   - ลงนามโดยรอให้มีการให้สัตยาบัน ตามด้วยการให้สัตยาบัน
   - การเข้าเป็นภาคีใหม่

3. การให้สัตยาบันหรือการเข้าเป็นภาคีใหม่จักบรรลุผลโดยการมอบเอกสารการให้สัตยาบันหรือการเข้าเป็นภาคีใหม่ แก่ผู้อำนวยการองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ซึ่งภายหลังจะเรียกว่าผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษา

มาตรา 10

1. อนุสัญญาฯ นี้ จักมีผลบังคับใช้ใน 4 เดือนหลังจากที่รัฐใดๆ จำนวน 7 รัฐเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับวรรค 2 ของมาตรา 9
2. ด้วยเหตุนี้อนุสัญญาฯ จักมีผลบังคับใช้สำหรับแต่ละภาคีใน 4 เดือนหลังจากวันที่ได้ลงนามโดยไม่มีการสงวนสิทธิสำหรับการให้สัตยาบัน หรือวันที่รับมอบเอกสารการให้สัตยาบัน หรือการเข้าเป็นภาคีใหม่

มาตรา 10 (ซ้ำ)

1. อนุสัญญาฯ นี้ อาจได้รับการแก้ไขในการประชุมภาคี ซึ่งเรียกประชุมเพื่อความมุ่งหมายโดยสอดคล้องกับมาตรานี้
2. ภาคีใดๆ อาจจัดทำข้อเสนอเพื่อการแก้ไขอนุสัญญาฯ ได้
3. จักต้องมีการติดต่อส่งสาระของข้อแก้ไขที่เหตุผลในการเสนอไปยังองค์กรหรือรัฐบาลที่กระทำหน้าที่ของสถาบันซึ่งดำเนินการสืบเนื่องภายใต้อนุสัญญาฯ (ซึ่งในที่นี้เรียกว่า “สถาบัน”) และสถาบันจักต้องติดต่อไปยังภาคีทั้งหมดโดยทันที ภาคีจักต้องส่งความเห็นต่อสาระดังกล่าวไปยังสถาบันภายใน 3 เดือน หลังจากวันที่สถาบันได้ติดต่อภาคีทั้งหลาย หลังจากวันสุดท้ายของการส่งความเห็น สถาบันต้องแจ้งให้ภาคีทุกประเทศรับทราบข้อคิดเห็นทั้งหมดโดยทันที
4. สถาบันจักเรียกให้มีการประชุมภาคีเพื่อพิจารณาข้อแก้ไข ซึ่งได้รับการติดต่อโดยสอดคล้องกับวรรค 3 ได้ต่อเมื่อมีการเรียกร้องโดยลายลักษณ์อักษรเป็นจำนวนหนึ่งในสามของภาคี สถาบันจักต้องปรึกษาภาคีเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ประชุม
5. ข้อแก้ไขจะเป็นที่ยอมรับได้โดยเสียงข้างมาก สองในสามของภาคีที่เข้าประชุมและออกเสียง
6. ข้อแก้ไขที่ยอมรับแล้วนั้นจักมีผลบังคับใช้สำหรับภาคีซึ่งยอมรับข้อแก้ไขนั้นในวันแรกของเดือนที่ 4 หลังจากวันที่สองในสามของภาคีได้ส่งมอบเอกสารในการยอมรับกับผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาสำหรับแต่ละภาคี ซึ่งได้ส่งมอบเอกสารในการยอมรับหลังจากวันที่สองในสามของภาคีได้ส่งมอบเอกสารในการยอมรับไปแล้ว ข้อแก้ไขนั้นจะมีผลบังคับใช้ในวันแรกของเดือนที่ 4 หลังจากวันที่ภาคีนั้น ได้ส่งมอบเอกสารในการยอมรับ

มาตรา 11

1. อนุสัญญาฯ นี้จักมีผลบังคับใช้ไปเป็นระยะเวลานานไม่มีกำหนด
2. ภาคีใดๆ อาจจะเพิกถอนอนุสัญญาฯ นี้ได้หลังจากระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่อนุสัญญาฯ มีผลบังคับใช้โดยแจ้งให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับมอบหมายให้ดูแลรักษา การเพิกถอนจะมีผลใน 4 เดือน หลังจากวันที่ผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาได้รับเรื่อง

มาตรา 12

1. ผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาจะแจ้งทุกประเทศที่ลงนามและเข้าร่วมอนุสัญญาฯ เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เกี่ยวกับ
   - ❋ การลงนามในอนุสัญญาฯ นี้
   - ❋ การส่งมอบเอกสารในการให้สัตยาบันต่ออนุ-สัญญาฯ นี้
   - ❋ เงื่อนไขในการส่งมอบเอกสารเข้าเป็นสมาชิกใหม่ในอนุสัญญาฯ นี้
   - ❋ วันที่ที่มีผลมีบังคับใช้อนุสัญญาฯ นี้
   - ❋ การประกาศเรื่องการเพิกถอนการเป็นภาคีอนุสัญญาฯ นี้
2. เมื่ออนุสัญญาฯ มีผลบังคับใช้ ผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาจักต้องลงทะเบียนอนุสัญญาฯ กับเลขานุการของสหประชาชาติ ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับมาตรา102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

สำหรับเป็นพยานหลักฐาน ผู้ลงนามซึ่งได้รับมอบอำนาจอย่างเป็นทางการได้ลงนามในอนุสัญญาฯ

จัดทำ ณ เมืองแรมซาร์ ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514 (ค.ศ. 1971) ด้วยภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันและรัสเซีย สาระทั้งหมดเท่าเทียมกันกับต้นฉบับที่แท้จริงซึ่งจะมอบไว้กับผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาซึ่งจะส่งต้นฉบับจริงไปยังภาคีต่าง ๆ

มาตรา 6 และ 7 ของอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ โดยเฉพาะแหล่งที่อยู่อาศัยของนกน้ำ

ตามที่แก้ไขโดยการประชุมภาคีในวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2520 (ค.ศ. 1977)
(ส่วนที่แก้ไขคือส่วนที่เป็นตัวเอียง)

มาตรา 6

1. *จักมีการจัดตั้งสมัชชาภาคีเพื่อพิจารณาทบทวนและส่งเสริมการดำเนินงานตามอนุสัญญาฯ สถาบันดังได้อ้างถึงในมาตรา 8 วรรค 1 จักจัดให้มีการประชุมสมัชชาภาคีสมัยสามัญในระยะห่างกันไม่เกิน 3 ปี เว้นเสียแต่ว่าสมัชชาตัดสินใจเป็นประการอื่น ส่วนการประชุมพิเศษจะจัดเมื่อได้รับการร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร จากอย่างน้อย 1 ใน 3 ของภาคี ในการประชุมสมัชชาภาคีสมัยสามัญแต่ละครั้งจักพิจารณากำหนดเวลาและสถานที่การประชุมสมัยสามัญครั้งต่อไปด้วย*
2. *สมัชชาภาคีจักต้องได้รับมอบหมายดังนี้*
   - ❋ เพื่อหารือในการดำเนินการตามอนุสัญญาฯ
   - ❋ เพื่อหารือการเพิ่มและเปลี่ยนแปลงรายการในทำเนียบ
   - ❋ เพื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนคุณลักษณะทางนิเวศของพื้นที่ชุ่มน้ำซึ่งขึ้นทะเบียนอยู่ในทำเนียบดังได้กำหนดโดยสอดคล้องกับ 2 ของมาตรา 3

- เพื่อเสนอคำแนะนำโดยทั่วไป และที่เจาะจงแก่ภาคี โดยเกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์อย่างชาญฉลาดในพื้นที่ชุ่มน้ำและพรรณพืชและสัตว์ในพื้นที่นั้น
- เพื่อเรียกร้องให้องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเตรียมรายงานและสถิติในเรื่องที่จำเป็นในระดับนานาชาติอันมีผลต่อพื้นที่ชุ่มน้ำ
- *เพื่อรับรองข้อเสนอแนะอื่น ๆ หรือข้อแก้ไขปัญหาเพื่อส่งเสริมบทบาทหน้าที่ของอนุสัญญาฯ*

3. ภาคีจักต้องให้หลักประกันว่าผู้รับผิดชอบในทุกระดับในการจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำจักได้รับการแจ้งให้ทราบถึง ข้อเสนอแนะจากการประชุมเกี่ยวกับการอนุรักษ์, การจัดการ และการใช้ประโยชน์อย่างชาญฉลาดในพื้นที่ชุ่มน้ำตลอดจนพืชพรรณและสัตว์ในพื้นที่นั้น ๆ และจักได้นำข้อเสนอแนะดังกล่าวไปพิจารณา
4. *การประชุมสมัชชาภาคีจักต้องรับรองกฎของระเบียบวิธีการสำหรับการประชุมแต่ละครั้ง*
5. *การประชุมสมัชชาภาคีจักต้องจัดตั้งขึ้นและพิจารณาทบทวนระเบียบการเงินของอนุสัญญาฯ ในการประชุมสามัญแต่ละครั้ง สมัชชาภาคีจักต้องรับรองงบประมาณสำหรับระยะการเงินต่อไปโดยมติของเสียงส่วนใหญ่ 2 ใน 3 ของภาคีที่เข้าร่วมประชุมและออกเสียง*
6. *แต่ละภาคีจักบริจาคให้แก่งบประมาณตามสัดส่วนซึ่งรับรองเป็นเอกฉันท์ โดยภาคีซึ่งเข้าร่วมประชุมและออกเสียงในการประชุมสมัชชาภาคีสมัยสามัญ*

มาตรา 7

1. ผู้แทนของภาคีในการประชุมนั้นควรรวมถึงผู้เชี่ยวชาญด้านพื้นที่ชุ่มน้ำหรือนกน้ำ โดยที่มีความรู้ประสบการณ์ที่ได้รับทางด้านวิทยาศาสตร์และการบริหารและมีสมรรถภาพที่เหมาะสมอื่น ๆ *แต่ละภาคีที่เข้าร่วมประชุมในสมัชชาภาคีจักมีสิทธิออกเสียงเพียงเสียงเดียว การเสนอข้อคิดเห็น ข้อแก้ปัญหาและมติจะรับรองโดยเสียงข้างมากของภาคีที่เข้าร่วมประชุมและออกเสียง เว้นเสียแต่ว่าได้กำหนดเป็นประการอื่นในอนุสัญญาฯ นี้*